

liberaalvlaamsverbond

Liberaal Vlaams Tijdschrift

VOLKS BELANG

Jaargang 127 - nummer 1 - januari 2006 - maandblad

LVV zoekt samenwerking

Het Liberaal Vlaams Verbond hield de voorbije maand zijn jaarlijkse statutaire algemene vergadering en nieuwjaarsreceptie. Voorzitter Clair Ysebaert pleitte er voor een samenwerking met het LVSV en Liberales. Gastspreker was niet minder dan voorzitter van de Kamer Herman De Croo.

liberaalvlaamsverbond

Op het niveau van de geplande activiteiten worden volgens de voorzitter pogingen ondernomen om een en ander samen te organiseren en met de LVSV-jongeren, en met de denkgroep Liberales. Niet alleen om de vergaderwoede te beperken, maar het LVV denkt "dat het heilzaam is in een electorale periode het liberale kruis met maximale efficiëntie te verschieten."

"Misschien geeft het de indruk wat zelfgenoegzaam te klinken, maar ik denk dat wij -eens te meer- kunnen terugblikken op een goed gevuld en gevarieerd 2005", zo zei algemeen secretaris Oscar de Wandel in zijn nieuwjaarsboodschap. "Zelfs voor iemand -en ik reken mijzelf tot deze categorie- die de zelfkritiek niet schuwt en zich vrij geregeld de vraag stelt of er niet méér had kunnen gebeuren, of wij geen kansen onbenut hebben gelaten om het Liberaal Vlaams Verbond adequater te profileren, moet het duidelijk zijn dat er tijdens de voorbije maanden toch weer een bende werk is verzet. Wij hadden weliswaar een dipje in de zomerperiode, maar de enige reden hiervoor lag aan het feit dat wij, om organisatorische redenen, onze vertrouwde stek aan het Brouckèreplein vaarwel moesten zeggen en een tijdje in de diaspora werden gedwongen. Nu wij sinds het najaar een nieuwe vaste stek hebben gevonden in dit riante hotel, kunnen wij de toekomst weer met volle vertrouwen tegemoet zien."

**Lees meer
blz. 4, 5 en 6.**

EDITORIAAL
De kardinaal sprak

Blz. 2

LIBERAAL ARCHIEF
Verlost ons vaderland

Blz. 3

LVV-ACTIVITEITENDAG
Goed en gevuld 2005

Blz. 4 en 5

LITERATUUR
Nieuwe roman Aster Berkhof

Blz. 8

De kardinaal sprak

Tijdens de jaarwende, in de warmte van de kerstsfeer, heeft kardinaal Godfried Danneels gereageerd tegen de uitbreiding van de euthanasiewet. Wat zei de kardinaal: "Het meest van al denk ik aan de bejaarden die lijden aan Alzheimer of andere handicaps, aan de ongeboren kinderen en aan de wilsonbekwamen, over wie anderen dreigen te beslissen of ze al dan niet mogen blijven leven."

Volgens de huidige wet is de schriftelijke wilsbeschikking van de patiënt enkel geldig bij patiënten in een onomkeerbare coma. Onder meer professor Wim Distelmans, de voorzitter van de federale commissie euthanasie, pleit voor een uitbreiding van de euthanasiewet. Hij vindt dat euthanasie ook mogelijk moet zijn bij mensen met een aangetaste hersenfunctie die vooraf een wilsbeschikking hebben afgelegd. Ook een wetsvoorstel van VLD-senator Jeannine Leduc gaat in op deze uitbreiding.

Kardinaal Danneels is een vrij man en heeft het recht om zich in het euthanasiedebat te mengen. Hij mag opkomen voor de armen, zwakken en weerlozen. Dit moeten liberalen aanvaarden. Zoals liberalen en anderen ook het recht hebben om Danneels erop te wijzen dat hij in zijn kersthomilie geen getrouwe weergave gaf van de wetswijzigingen of op zijn minst twijfel liet bestaan over zijn bedoelingen. Misschien had hij best meteen man en paard genoemd. Het is vol-

gens de voorstanders net door de wilsverklaring uit te breiden dat mensen zelf kunnen beslissen wat er met hen gebeurt. Met andere woorden, in de wilsverklaring wordt er "vooraf" en "met volle bewustzijn" om euthanasie gevraagd. Het is niet zo dat anderen beslissen of iemand nog blijft leven of niet.

"Het is niet zo dat anderen beslissen of iemand nog blijft leven of niet."

Anders dan toen de euthanasiewet tot stand kwam, heeft het beslissen over het eigen leven via een wilsbeschikking een draagvlak gekregen in de samenleving. Iemand die van zichzelf vindt dat hij zinloos lijdt en daar mits welomschreven afspraken een einde aan wil maken, wordt door een brede publieke opinie aanvaard. De kardinaal gaat ervan uit dat euthanasie buiten iemands wil om, wel mogelijk is. Dit is een situatie die ethisch onmogelijk kan geduld worden, omdat euthanasie nu eenmaal moet verboden worden met de vrije wilsuiting. Wie van dit principe afstapt, begeeft zich op een gevaarlijk pad. De uitbreiding van de wetgeving gaan dan ook helemaal niet over een grotere inbreng van de nabestaanden of de dokters, maar

over deze van de patiënt zelf. Het LVV heeft zich in het recente verleden vaak over bio-ethische problemen uitgesproken. Ook in deze aangelegenheid nam het LVV jaren geleden reeds het voortouw door mensen als Wim Distelmans een forum te bieden. "Wellicht zal het nodig zijn om, vooruitlopend op het politieke debat dat wij eerst-daags over deze aangelegenheid opnieuw mogen verwachten, hieromtrent opnieuw onze stem krachtadig en ondubbelzinnig te laten horen", schrijft dan ook LVV-algemeen secretaris Oscar de Wandel terecht in zijn activiteitenverslag (blz. 4 en 5). Het is geen goede zaak om ethische debatten aan de hand van schrikbeelden te voeren, maar alle pro's en contra's af te wegen. Het LVV zal die debatten op de voet blijven volgen.

De uitspraken van de kardinaal zijn symptomatisch voor de katholieke kerk. In andere ethische en morele kwesties, zoals aids, het celibaat en abortus verkondigt Rome geregeld ook standpunten waar gelovigen van deze tijd vaak geen raad meer mee weten. De verklaring is simpel. Religieuze overwegingen kunnen nooit het diepste menselijke handelen beïnvloeden. In de humanistische traditie is het de mens zelf die voor zichzelf uitmaakt wat goed of slecht is. En waarom zou dit niet kunnen aansluiten bij de evangelische boodschap om voor het leven op te komen?

Steun het LVV!

liberaalvlaamsverbond

Een goedgevuld LVV-werkjaar is alweer voorbijgevlogen. Ook voor volgend jaar worden heel wat activiteiten gepland. Over al die activiteiten zal u via Volksbelang meer informatie ontvangen. Die initiatieven zijn evenwel slechts mogelijk dankzij uw steun. Voor de nodige werkmiddelen is het LVV immers volledig afhankelijk van de bijdragen van de leden.

Daarom hoopt het LVV ook dit jaar op uw steun te kunnen rekenen.

De lidmaatschapsbijdrage voor 2006 bedraagt 10 euro. We hopen dat velen onder u vrijwillig een hogere bijdrage zullen storten. Voor stor-

tingen vanaf 40 euro met uitsluitend de vermelding "gift" krijgt u een fiscaal attest voor belastingvrijstelling en behoort u tot de ereleden die het LVV een warm hart toedragen.

U kunt uw bijdrage storten op bankrekeningnummer 001-4655445-06 van de vzw Liberaal Vlaams Verbond, Kramersplein 23 te 9000 Gent.

Als trouw lid blijft u ook Volksbelang ontvangen, het oudst verschijnende liberaal blad in België, sinds 1867, dat met zijn maandelijkse bijdragen en standpunten een baken blijft voor het liberale denken in Vlaanderen.

Het LVV-bestuur

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door de vzw Liberaal Vlaams Verbond, Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Piet van Brabant - Sorellaan 27 - 8670 Koksijde

Hoofredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflex.tc.be

Vormgeving:

Ilde Cogen ilde.cogen@vld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

Verlost ons vaderland

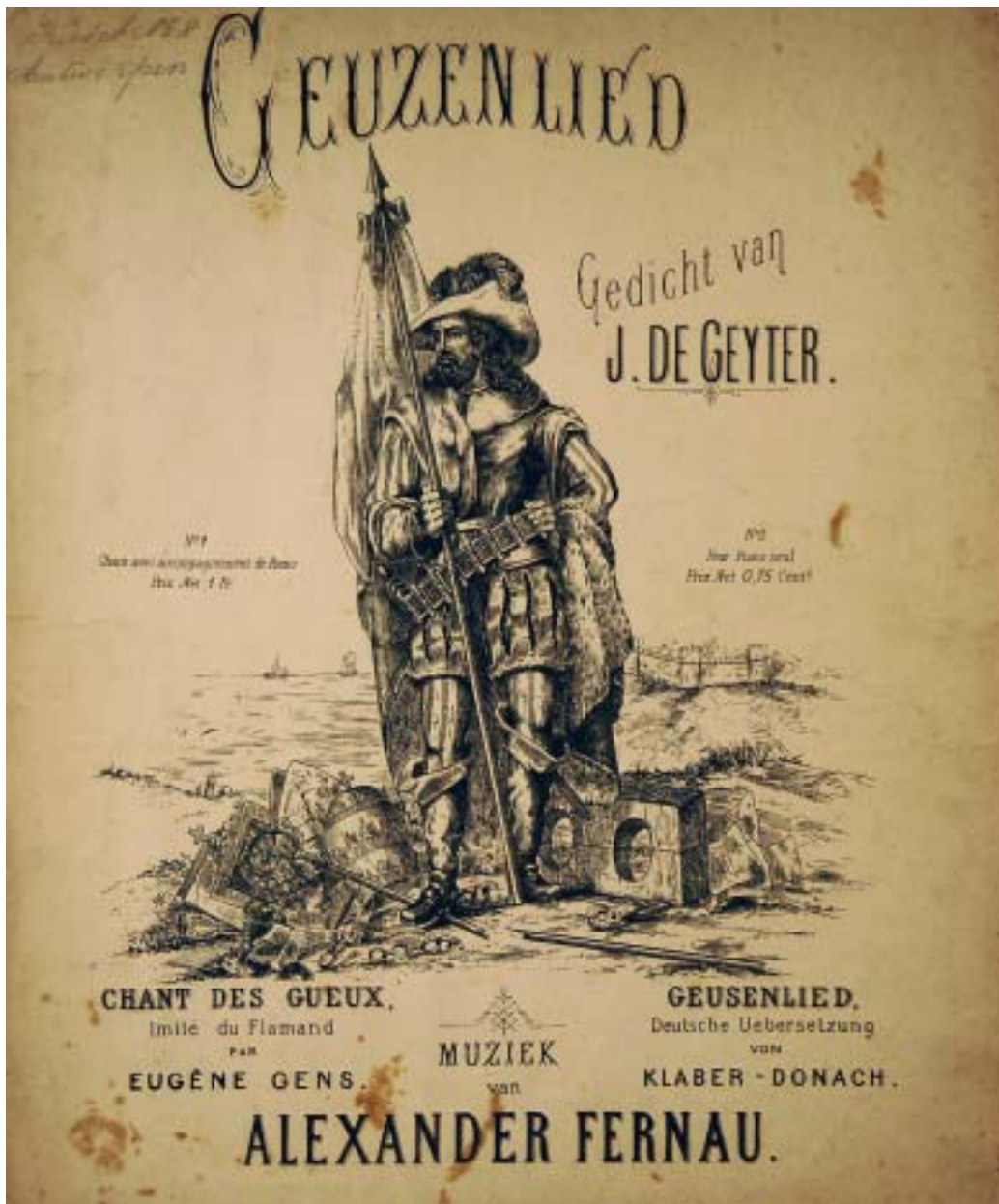
“Van 't ongediert der papen verlost ons vaderland”, luiden de laatste verzen van de derde strofe van het Geuzenlied. In de laatste jaren van de 19de eeuw werd deze zin een van de populairste slogans van de antiklerikalen in ons land, net zoals het Geuzenlied hét lijflied was van al wie droomde van het einde van de katholieke meerderheid - maar die hield stand tot aan de Eerste Wereldoorlog. Een liberale meeting of betoging in Vlaanderen kon geen succes genoemd worden als de aanwezigen niet (min of meer) spontaan deze hymne aanhieven. Hij verscheen ook in diverse bundels liberale strijdlieden.

De eerste regels klinken nogal vreemd:

**Zij brullen “Leeuw van Vlaanderen!” en huilen tegen ons
Zij die de Leeuw doen kruipen, doen kruipen voor Bourbons!**

Die Bourbons staan er niet bij om de regel te laten rijmen. Ze verwijzen naar de concrete aanleiding die de Antwerpse auteur Julius De Geyter inspireerde tot het schrijven van dit lied.

In februari 1872 nam Henri de Bourbon, graaf van Chambord, zijn intrek in het Hôtel Saint-Antoine op de Groenplaats in Antwerpen. Als kleinzoon van de Franse koning Charles X, die troonsafstand gedaan had in de revolutiedagen van 1830, hoopte hij vanuit Antwerpen zijn kansen als troonpretendent beter te kunnen verdedigen. Zijn aanwezigheid leidde tot bloedige straatrellen tussen koningsgezinde katholieken die hem steunden, en republikeinse liberalen die zijn vertrek eisten. Tijdens hun betogingen zongen de katholieken steevast de Vlaamse Leeuw. Naar verluidt maakte Julius De Geyter toen, op de melodie van diezelfde

Vlaamse Leeuw, een liberale anti-tekst - al werd het zo moeilijk om de zingende tegenstanders nog uit elkaar te houden. Wonderlijk genoeg maakten de kranten daar destijds geen melding van. Op het bestaan van die tekst zinspeelt wel een latere versregel van De Geyter:

Als landverraders Vlaanderens Leeuw Bourbons ter hulpe zongen, en wij hun 't heilig krijgsgeschreeuw terug de keel in wrongen!

Een goeie maand later, op 1 april 1872, herdacht Nederland de 300e verjaardag van de slag bij Den Briel, toen de protestantse Watergeuzen deze stad veroverden op de Spaanse graaf van Alva (“Op 1 april verloor Alva zijn bril” is de klassieke woordspeling over deze gebeurtenis). Ook de Gentse en Antwerpse liberalen vierden mee. Voor het volks-

banket in Antwerpen bestelde Nand Van der Taelen, voorzitter van het plaatselijke feestcomité, bij schrijver-journalist Paul Billiet een “geuzenlied” dat Alexander Fernau op muziek zette. Ze drukten het resultaat op 2.000 exemplaren en verkochten het aan 1 frank per stuk. Maar op het banket bleek de bariton van dienst zo “hees als een kat”, zodat de componist zijn werk zelf moest zingen. De man had echter een stem “om van weg te lopen”. Het verwachte succes bleef uit.

Uit dit feest groeide de Geuzenbond, die naar het voorbeeld van de geuzen in 1572 wilde strijden voor vrijheid en vooruitgang.

Chambord kwam in september 1873 opnieuw in de actualiteit. Hij leek dichter dan ooit bij de Franse troon te staan. Dat verklaart waarom zijn naam weer opdook in de verkiezingsslag die op 16 september in Antwerpen geleverd werd om de zetels van een gestorven en een opgestapte volksvertegen-

woordiger. Deze kiesstrijd inspireerde Julius De Geyter tot een strijdlid, waarvoor Alexander Fernau de “gloedvolle melodie” leverde. De tekst herinnerde aan de rellen van februari 1872, maar ging vooral te keer tegen de groeiende macht van de kloosters, de jezuïeten en het “zwart gespuis”. De slotstrofe sprak de hoop uit dat het mensdom ooit verlost zou worden van alle ketens en boeien en één broederland zou vormen. “Dat willen wij, o Geuzen, al kost het goed en bloed”.

Dit zangstuk heet officieel De Vlaamse Leeuw en de Geuzen. Nog in 1931 prijkte deze titel in een bundel Strijdlieden, uitgegeven door de “liberale dames en juffers” van de Antwerpse Vrijheidskring. In de praktijk sprak men gemakshalve al snel van het Geuzenlied. Tekst en muziek sloegen aan en de compositie kreeg ook een Franse en een Duitse vertaling. Het Gentse satirische blad Paters en nonnen koos in 1877 de zin “Van 't ongediert der papen, verlost ons vaderland” als motto. Maar er kwam ook een anti-liberale tegenhanger met de oproep “Van 't ongediert der geuzen, verlost ons vaderland”.

Daniël VANACKER

LITERATUUR
Herinneringen Paul Billiet in Vlaamsche Gazet, 31 augustus 1903

Ludo Simons, Van 't ongediert der papen..., Rondom De Geyters Geuzenlied, Heule, 1968

Catherine D'Hondt, De Geuzenbond (1872-1891), lic. KUL, Leuven, 1986

Hebt u zin in meer geschiedenis?

Via de website www.liberaalarchief.be surft u naar een gevarieerde greep uit het rijke liberaal verleden: foto's van vlaggen en affiches, de geschiedenis van de liberale partij, een selectie uit de fotocollectie, recente aanwinsten, en nog veel meer. Ook de Bio-Bibliografie van liberale prominenten 1830-2005 en de bibliotheekcatalogus (enkel op naam

en titel) zijn on line beschikbaar.

Vanzelfsprekend bent u voor informatie ook steeds welkom in de leeszaal van het Liberaal Archief, Kramersplein 23, 9000 Gent. Tel.: 09/221.75.05 e-mail: info@liberaalarchief.be.

Algemeen secretaris Oscar de Wandel: “Goed en gevuld 2005”

Misschien geeft het de indruk wat zelfgenoegzaam te klinken, maar ik denk dat wij -eens te meer- kunnen terugblikken op een goed gevuld en gevarieerd 2005. Zelfs voor iemand -en ik reken mijzelf tot deze categorie- die de zelfkritiek niet schuwt en zich vrij geregeld de vraag stelt of er niet méér had kunnen gebeuren, of wij geen kansen onbenut hebben gelaten om het Liberaal Vlaams Verbond adequater te profileren, moet het duidelijk zijn dat er tijdens de voorbije maanden toch weer een bende werk is verzet. Wij hadden weliswaar een dipje in de zomerperiode, maar de enige reden hiervoor lag aan het feit dat wij, om organisatorische redenen, onze vertrouwde stek aan het Brouckèreplein vaarwel moesten zeggen en een tijdje in de diaspora werden gedwongen. Nu wij sinds het najaar een nieuwe vaste stek hebben gevonden in dit riante hotel, kunnen wij de toekomst weer met volle vertrouwen tegemoet zien.

Waarschijnlijk geven de 10 afleveringen van Volksbelang nog het best weer wat het LVV in het voorbije jaar bezighield: vier ledenvergaderingen en twee congressen waarin diverse aspecten van de politieke en maatschappelijke actualiteit aan bod kwamen. Op 16 februari ontleedde Guy Haaze, algemeen voorzitter van het ACLVB onder de veelzeggende titel “De (on)zin van een liberale vakbond”, de soms bijzonder spannende verhouding tussen de liberale partij en het liberaal syndicalisme. Even terzijde, wij vernemen zopas dat ook de VLD de heer Haaze en mét hem, het ACLVB als toetssteen voor de uitstippeling van haar maatschappelijk concept heeft ‘herontdekt’. Eens te meer dus krijgt het LVV gelijk in haar streven om een bundeling te zijn van alle liberale krachten in Vlaanderen.

“Hoe geloofwaardig is nog de politiek?”, vroeg Carl Devos, hoogleraar politieke wetenschappen aan de Gentse universiteit, zich op 23 maart af en hij kwam tot de conclusie dat in de totaliteit van het politieke raderwerk het parlement het zwakste onderdeel is. Misschien een kapstok waar Herman De Croo zo meteen zijn repliek aan vast kan knopen.

Binnenlandse Zaken Charles Michel over “Hoe blauw oogt nog Franstalig België?” en op 26 oktober voelde communicatieadviseur Bert Cornelis en hoofdredacteur van Volksbelang politiek redacteur Luc Van der Kelen aan de tand over de vraag: “Kan een editorialist het politiek evangelie prediken?”. Van der Kelen kwam vrij snel tot de ietwat schampere conclusie: “het evangelie prediken zou misschien nog gaan, maar over het water lopen is aan mij niet besteed”, maar betreurde vooral de jammerlijke verloedering van de ‘correcte omgangsvormen’ tussen politiek en media. Door het niet respecteren van die omgangsvormen raken zowel de politici als de journalisten gefrustreerd: politici communiceren te onzeker en geven daarna de journalisten de zwarte piet, de krantenredacties proberen de hele informatiestroom onder controle te krijgen en de écht onafhankelijke journalistiek krijgt te weinig kansen, zo luidde de conclusie. Maar, mijn beste Luc toch, je had het kunnen weten, had je maar wat beter naar John Maynard Keynes (1883-1946) geluisterd: “Politici zijn verschrikkelijk: ze zeggen werkelijk dezelfde dingen tussen vier muren als in het openbaar.”

heden ingevoerd moet worden.” Deze bekende uitspraak van Victor Hugo (1802-1885) indachtig, hebben wij het aangedurfd in 2005 zomaar twee congressen op poten te

zetten. Op 23 april sloegen het Liberaal Vlaams Studentenverbond en het LVV de handen in elkaar voor de organisatie van een congres met als thema “Europa: vooruit of de crisis?”. Een programma met drie thema’s: de interne markt, de Europese grondwet en het buitenlands beleid, én aan affiche om ‘u’ tegen te zeggen: Guy Haaze (alweer), Patrick De Maese-neire, Dirk Sterckx, Koen Lenaerts, Mia De Vits, Willy De Clercq, Karel De Gucht, Karel Van Miert, dit alles vak-kundig gemodereerd en in goede banen geleid door Egbert Lachaert, Tony Joris en Paul Goossens en sprankelend afgesloten door Annemie

Neyts: “Ofwel geef je de Unie de middelen voor je ambities, ofwel stel je je ambities bij.” De onlangs beëindigde Europese top in Brussel heeft haar slechts heel schuchter in haar analyse gevolgd: het mocht een ietsje méér zijn dan het door Tony Blair voorgestelde 1,03% van het gezamenlijk bruto nationaal product, maar om de ware uitdagingen van de toekomst aan te kunnen - o.a. de strijd tegen internationaal terrorisme en criminaliteit, een antwoord bieden aan de globalisering, de aanpak van armoede en werkloosheid, de verwezenlijking van de kenniseconomie- zal het ruim onvoldoende zijn. Lans gebroken voor gemeen-

Politiek en journalistiek

Op 18 mei luisterden wij naar gewezen Waals Minister van

Jongeren en LVV

“De kunst van het regeren bestaat eruit de hoeveelheid toekomst te bepalen die in het

ten

Op 10 december, ten slotte, brak het het LVV onder de bezielende leiding van de Gentse schepen Sas van Rouveroy en met de participatie van o.a. professor Filip De Rynck, co-voorzitter van de visitatiecommissie Stedenfonds, Mark Suyckens, directeur bij de Vlaamse Vereniging voor Steden en Gemeenten, de federale volksvertegenwoordigers Filip Anthuenis (burgemeester van Lokeren), Guido De Padt (burgemeester van Geraardsbergen) en Ludo Van Campenhout (schepen van Antwerpen) en Vlaams Minister van Binnenlandse aangelegenheden Marino Keulen een lans voor "Meer armslag voor de gemeente". Op 11 en 12 maart 2006 zal de VLD zich in een programmacongres over de problematiek buigen. Wij wachten met ingehouden adem af wat er van de resoluties en aanbevelingen van het Liberaal Vlaams Verbond overeen zal blijven.

Evenwel doet dit niets af van de actualiteitswaarde én de inhoud van het geleverde werk, want zowel het Europacongres als het congres over de lokale besturen leverden een uitgelezen korf aan ideeën voor de toekomst. Ideeën, maar ook enkele niet mis te verstane waarschuwingen: VLD, let op uw zaak! Het Liberaal Vlaams Verbond kan wel de polsslag van de liberale beweging voelen, maar kan noch wil in de plaats van de democratisch verkozenen de beslissingen nemen.

"Er is nog veel leed"

Er gaat geen vergadering van het Dagelijks Bestuur voorbij of LVV-voorzitter Clair Ysebaert vuurt één van je gevleugelde uitspraken op ons af: het alombekende zinnetje "er is nog veel leed" is daar één van. Welnu, ik meen te

mogen stellen dat, wat onze voorbije activiteiten betreft, dit leed zich zeer zeker niet in de inhoud, wel soms in de belangstelling heeft geuit. Het decembercongres had immers te lijden onder een acute aanval van absentisme, in de eerste plaats van diegenen die er hun voordeel hadden kunnen bij doen: de tientallen lokale mandatarissen die om de ene of andere populistische opportuniteit hun spreekwoordelijke kat hadden gestuurd. Op de verkiezing van 'Miss Waregem Koerse' viel er wellicht méér te rapen...

Het is onder rechtgeaarde liberalen 'bon ton' om te verwijzen naar de tekst van het Manifest van Oxford, opgesteld tijdens de eerste conferentie van de Liberale Internationale in 1947. Nog altijd - tot spijt van wie het benijdt - is deze beginselverklaring de hoeksteen van het hedendaagse liberalisme. Ook het Liberaal Vlaams Verbond heeft de in het bedoelde manifest opgenomen principes als vrijheid van denken en handelen, tolerantie, respect voor andere meningen, sociale bewogenheid, solidariteit en optimisme vanouds in haar programma ingeschreven. In een tijd waarin benepenheid en betutteling de schering en de inslag dreigen te worden van de maatschappelijke hangmat waarin wij een beetje versuft hangen te bengelen, zijn voluntaristische boodschappen niet zo evident.

Goed boeren

Zeg nu zelf, waarover zouden wij nu moeten treuren? Wij boeren toch goed? Wij hebben zopas het doek laten vallen over 175 jaar België en 25 jaar federalisme: alle sluipmoorden van would-be separatisten ten spijt is ons staatshoofd tot de bevinding gekomen dat het precies aan de verre gaande autonomie van

gemeenschappen en gewesten is toe te schrijven dat Vlamingen en Walen dichter naar elkaar toegroeien. Ten bewijze waarvan: zap maar eens van de nieuwsuitzendingen van VRT naar RTBf en je zult verbijsterd aanzien hoe wij over elkaar worden geïnformeerd. Toch is er ook troost: met pater Damiaan en Jacques Brel kunnen wij ten minste twee 'grootste Belgen' naar voren schuiven. Wie doet het ons na?

Inmiddels heeft federaal minister Freya met de haar eigen verhelderende communicatievaardigheden het volk toegesproken en gemeld dat de begroting 2005 met een licht overschot is afgesloten. Vlaams minister Dirk, niet zo flamboyant in de communicatie, maar wel veel beter in dossierkennis, had dit met betrekking tot de Vlaamse begroting al eerder gedaan. Kan iemand mij vertellen hoe het nu met de Waalse begroting zit, en met die van de Franse gemeenschap, en die van het hoofdstedelijk gewest? Mijnheer de voorzitter, kunnen wij eens iemand uitnodigen om ons dat te komen uitleggen? Is dit geen kluijfe voor Guy Vanhengel, de blauwe dwarsligger die ervoor heeft gezorgd dat het Brusselse begrotingstreintje niet is ontspoord.

Ethische problemen

Tijdens de laatste kerstnacht hebben wij uit de mond van onze kardinaal mogen vernemen hoe het met onze levensbeëindiging moet. "Zullen we het dulden dat diegenen die zelf niet kunnen spreken of zich uiten, daar bovenop nog van elders de mond en de lippen gesloten worden, volkomen wettelijk, zonder hun inspraak?" preekte de vrome man. Beslist niet, verkondigt een geïrriteerde dr. Wim Distelmans, voorzitter van de Federale Commissie Euthanasie, precies om dat te vermijden pleit ik voor een uitbreiding van de toepassing van euthanasie: "Op basis van de wet op patiëntenrechten kun je wel in een wilsbeschikking opnemen dat elke ondersteunende behandeling, inclusief het toedienen van voedsel en vocht, wordt gestaakt als je dement wordt. Je kunt dus wel vragen dat ze je laten uitdrogen en verhongeren, maar niet dat ze op een andere manier een einde aan je leven maken..." Het LVV heeft zich in het recente verleden reeds over bio-ethische problemen uitgesproken. Ook in deze aangelegenheid namen wij jaren geleden reeds het voortouw door diezelfde Wim Distelmans een forum te bieden. Wellicht zal het nodig zijn om, vooruitlopend op het

politieke debat dat wij eerstdaags over deze aangelegenheid opnieuw mogen verwachten, hieromtrent opnieuw onze stem krachtadig en ondubbelzinnig te laten horen.

Geschiedenis schrijven is zeker niet de eerste prioriteit van het Liberaal Vlaams Verbond. Maar precies omdat het LVV zich vanouds heeft voorgenomen om het blauwe lichtbaken te zijn waarop alle liberale krachten zich kunnen richten en omdat het altijd al een veilige thuishaven is geweest voor elkeen die binnen de liberale beweging de vrije meningsuiting in het vaandel voert, is er voor de alerte waarnemer binnen het LVV altijd wel 'nieuws' te rapen.

"Tenzij een variëteit aan meningen aan ons wordt voorgelegd, hebben wij geen kans tot selectie, maar moeten wij noodzakelijkerwijs de mening adopteren die toevallig naar voren werd gebracht", schreef reeds in de Ve eeuw vóór Christus de Griekse historicus Herodotos (585-520 v. chr.). Laten wij vooral proberen te voorkomen dat ons denken door het toeval wordt gevormd.

Oscar de Wandel

De kronkels van De Croo

Herman De Croo is geboeid door het weerbericht. Dat was althans één van de boodschappen die hij het LVV-publiek meegaf. Als diepgelovig Belgicist is hij bijzonder gelukkig dat het weerbericht in het noorden en het zuiden van het land nog elke dag hetzelfde is. Voor het overige is het ons onmogelijk om zijn verbluffende toespraak hier te reconstrueren. Als De Croo iets vertelt, heeft het zoveel dubbele bodems en zijsprongen dat een mens er zijn gezond verstand door zou verliezen. Er was iets over veel luchtverkeer boven Brussel

en de gevolgen van een uitgeputte rechtspraak tegen het nachtlawaai: geen vliegtuigen meer. We vernamen ook dat de Belgische biljartballen over heel de wereld bekend zijn en de gelovigen in Mekka op tapijten uit ons land bidden.

De internationale uitstraling ten slotte is altijd een doodoener in De Croo's doorwrochte verhalen: in Brussel leven er meer ambassadeurs dan in Washington.

En het koningshuis mag natuurlijk niet ontbreken. Het blijft hem na jaren verwonderen.

LVV-voorzitter pleit voor samenwerking met LVSV en Liberales

Het Liberaal Vlaams Verbond hield de voorbije maand zijn jaarlijkse statutaire algemene vergadering en nieuwjaarsreceptie. Voorzitter Clair Ysebaert pleitte er voor een samenwerking met het LVSV en Liberales. Gastspreker was niet minder dan voorzitter van de Kamer Herman De Croo.

Volgens LVV-voorzitter Clair Ysebaert wordt 2006 voor het LVV op organisatorisch vlak - hoe kan het anders met de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober in het vooruitzicht - een eerder afwachtend jaar. "Dit klinkt misschien niet zeer ambitieus, maar we hebben wel al zeer pro-actief op de gebeurtenissen ingespeeld : m.b.t. de gemeenteraadsverkiezingen haben wir unsere Schuldigkeit getan op 12 december jl. onder het thema "Meer armslag voor onze gemeenten". U zal het LVV niet meer horen over de inhoudelijk gemeentelijke thema's. Onze input is neergelegd bij de direct politiek geïnteresseerden."

Samenwerking

Op het niveau van de geplande activiteiten worden volgens de voorzitter pogingen ondernomen om een en ander samen te organiseren en met de LVSV-jongeren, en met de denkgroep Liberales. "Niet alleen om de vergaderwoede te beperken, maar we denken dat het heilzaam is in een electorale periode het liberale kruis met maximale efficiëntie te verschieten." "Tijdsproblemen zullen we altijd hebben, ook in 2006 ! En tijd is een zeer relatief gegeven. Zeker in de politieke sfeer ! Maar zoals Karel De Gucht tijdens één van zijn dieptepsychologische overpeinzingen opperde : de tijd wacht op niemand ! En ik denk dat uitgerend De Gucht, gezien zijn dagelijkse wereldreizen, nog nauwelijks weet hoe z'n biologische klok tikt.

Het tijdsprobleem doet me overigens denken aan die 2 liberale politici - en De Gucht was er niet bij - die met mekaar poog-

den een afspraak te maken, waarbij de ene zei : waar zullen we mekaar ontmoeten ? waar jij maar wil hoe laat ? wanneer het voor jou past dat is dan afgesproken. Zorg er wel voor dat je daar stipt op tijd bent.

Dit is zo uit het politieke leven gegrepen. Het politiek leven, een biotoop waar de mensen bereid zijn tot veel te geloven en waar de realiteit dagelijks de fictie minstens overtreft. Zoals u de laatste uren hebt vastgesteld. En mocht u eraan twifelen dat het niet zo is, dan vertel ik u graag het verhaal van de dolgedraaide en moegesarde politicus die dacht hulp te krijgen door bij z'n vriend dokter-psychiater Jef Valkeniers op de sofa te gaan liggen en zei :

- Jef, mijn hond kan de krant lezen, waarop Jef :
- Dat weet ik. Mijn hond heeft het me verteld.

De man van Brakelland

Ten slotte mocht de LVV-voorzitter de gastspreker Herman De Croo inleiden.

"Ik heb al vele mensen geïntroduceerd en meestal doe ik dat bij wijze van een literaire portretborsteling . Ik heb dat voor Herman de Croo al vroeger gedaan, lang voor hij de eerste burger was van het land en ik ga dit vandaag dus niet doen.

Misschien was ik nu aan een update van zijn politiek portret toe maar hij wist de laatste

tijd het ritme van zijn activiteiten zodanig op te drijven dat het haast onbegonnen werk is al zijn uitsmijters te volgen.

Het laatste wat ik had kunnen bedenken - en ik heb al veel bedacht - is dat hij zich ook nog zou bezig houden met een extreme vorm van ongrijpbare, zeg maar vliegende kunst en het verleiden van - niet een koffiedame - maar een jonge vrouw met kennis van koffievariëteiten. En toch is het zo. Want Herman De Croo is - hoe bestaat het ? - een volbloed Panamarenko-kenner geworden. Hij slaagde erin deze buitenissige Antwerpse man te koppelen en te laten trouwen met een 30 jaar jongere, Brakelse deerne - onnavolgbaar koffiebrandster van beroep, en hij bood het bizarre koppel onderdak in één van de vele parochies van Brakelland. Geef toe, wie doet het hem na? Zijn nieuw paard staat er stokstijf van en weigert ook nog maar een haag over te springen !

Maar Herman de Croo verkent niet alleen de Brakelse velden, hij toert als nooit tevoren in zijn gemeente, arrondissement, provincie, door het land, Europa, de wereld en de andere planeten. Geen hond die Herman De Croo niet kent en niemand die de politiek kent als Herman De Croo. En hij weet het, het is in de politiek als met de vers geliberaliseerde elektriciteit : waar er contacten zijn, zijn er spanningen. En af en toe wordt hij binnen het liberale huishouden nog eens ingeschakeld

zowel als energie-voorzieners als ontlander.

En hij weet vooral dat de verkiezingsbeloften van vandaag de belastingen van morgen zijn en dat zich dat vooral tegen de liberalen keert.

Meer nog, is hij er zich van bewust dat wie de kiezers alleen maar in de ogen kijkt, het gevaar loopt hen per ongeluk op de tenen te trappen.

Wat meer is, hij weet dat het voor de liberalen op 8 oktober a.s. erop of eronder is.

Herman, is het erop of is het eronder ?"

Voor de rest had de voorzitter nog een afsluitende boodschap: houd allemaal van elkaar, want in het politiek bedrijf is er anders niemand die van jullie houdt.

Leef elke dag alsof het je laatste is

Romain is een jonge modefotograaf aan het begin van een mogelijk succesvolle carrière. Tijdens een fotosessie valt hij plots bewusteloos. Verdicht: een kwaadaardige hersentumor. Overlevingskansen, zelfs met behandeling: nihil. Chemotherapie lijkt hem dan ook nutteloos. Maar hoe ga je om met de wetenschap dat je gemiddeld nog slechts zo'n drie maanden te leven hebt?

Voor Romain lijkt het eenvoudig. Hij besluit niets te vertellen aan familieleden of vrienden en de tijd die hem nog rest te gebruiken om in het reine te komen met zichzelf. Na een agressieve uitval naar zijn zus en het verbreken van zijn relatie met vriend Sasha, reist hij naar zijn grootmoeder, de enige aan wie hij de waarheid vertelt "omdat jij net zo dicht bij de dood staat als ik." In een wegrestaurant waar hij tijdens zijn reis toevallig langskomt, raakt hij aan de praat met een dienstster en haar echtgenoot die hem een vreemd voorstel doet. Omdat haar man onvruchtbaar is, vraagt ze Romain met haar de liefde te bedrijven en haar een kind te schenken. Na een eerste weigering gaat Romain toch in op haar wens. Het lijkt alsof hij hiermee een soort rust vindt. Hij besluit zelfs het kind te erkennen zodat het zijn erfgenaam wordt. Later verzoent hij zich met zijn zus en ex-vriend. Uiteindelijk sterft hij alleen, maar gelukkig, op het strand bij een prachtige zonsondergang.

Foto's als afscheid

Ondanks de dramatische verhaallijn, voel je als kijker aanvankelijk weinig empathie ten opzichte van de arrogante, egocentrische dertiger. Naarmate het verhaal vordert, neemt dat gevoel toe. Toch wordt de film op geen enkel moment melodramatisch en hoeft je op geen enkel moment naar je zakdoek te grijpen. Mooi zijn de flashbacks waarbij Romain terugdenkt aan zijn jeugdijaren. Ze lopen als een rode draad doorheen het ganse verhaal. Ook bijzonder zijn de foto's van zijn zus, haar kinderen en zijn vriend die hij tijdens die laatste maanden nog neemt zonder dat zij zich daarvan bewust zijn. Een soort van afscheidsgeschenk, zeg maar.

"Le temps qui reste" behandelt een thema dat mensen aanspreekt, maar de keuzes die Romain maakt zullen niet door alle kijkers begrepen worden. Wat de regisseur zich eigenlijk afvraagt, is: heeft Romain niet het recht om zelf te beslissen hoe hij wil sterven?

Trilogie

Regisseur François Ozon had aanvankelijk de bedoeling een trilogie te maken rond het rouwproces. Het eerste luik, *Sous le Sable* (2000), behandelt de ontreding van een vrouw wiens echtgenoot na een duik in zee plots verdwenen is, waarna ze besluit te doen alsof hij er nog steeds is. In *Le temps qui reste* wordt de eigen dood behandeld. "Et le troisième volet, que je ferai peut-être un jour, racontera la mort d'un enfant", dixit Ozon.

Joke ROBBERECHT

Regie:
François Ozon
Speelduur: 85 min.

"Le temps qui reste"

"De koele, antipathieke Romain besluit zijn rouwproces eenzaam te trotseren".

Op Aster Berkhof staat geen leeftijd

De alomtgeprezen Hugo Claus werd in 2004 n.a.v. zijn 75ste verjaardag uitbundig gevierd en wordt elk jaar geciteerd als kandidaat-Nobelprijswinnaar voor literatuur. Veel ophef als schrijver maakte Claus de voorbije jaren niet. 'Het verdriet van België' wordt nu zelfs aangeduid als 'het meest ongelezen (=minst gelezen!) boek van 2005. Anders is het met de haast tien jaar oudere Aster Berkhof.

Hij wordt weldra 86, minder gevierd, minder bewierookt, maar nog steeds veelgelezen met zijn meer dan 90 boeken op zijn naam. En de productie stopt niet, hapert zelfs niet. Aster Berkhof is nog steeds goed voor gemiddeld één nieuw boek per jaar. Soms zelfs twee! Zijn recentste roman, "De kleine revolver", bewijst dat op kwaliteit geen leeftijd staat. Berkhof blijft zijn lezers verbazen.

"De kleine revolver" is van Ellie, de echtgenote van het hoofdpersonage Hans, een charismatische en bekende filosoof. Hans wordt de politiek ingelokt door Kurt, de voorzitter van een kleine politieke partij die dweept met de opvattingen van Hans (waaronder "de Turken terug naar Turkije, de Marokkanen terug naar Marokko en de zwarten terug naar Congo!"). Maar ook andere partijen willen Hans als stemmenkanon inlijven al was het maar "omdat men het kwaad beter kan controleren door het in ons midden op te nemen". Hans wordt vermoord (Pim Fortuyn...), op de eerste pagina al, en het is zeer de vraag wie de trekker van de 'kleine revolver' overhaalde. Was het Ellie zelf, die ontdekte dat Hans tijdens zijn buitenlandse reizen haar bedroog met zijn maîtresse? Of de ex-man van Ellie, een dichter, die zij niet helemaal heeft opgegeven? Of Karen, de terminaal zieke zus van Ellie, die het eerst op de hoogte was van zijn overspelig gedrag? Of was het Kurt?

Herkenbaar Vlaams

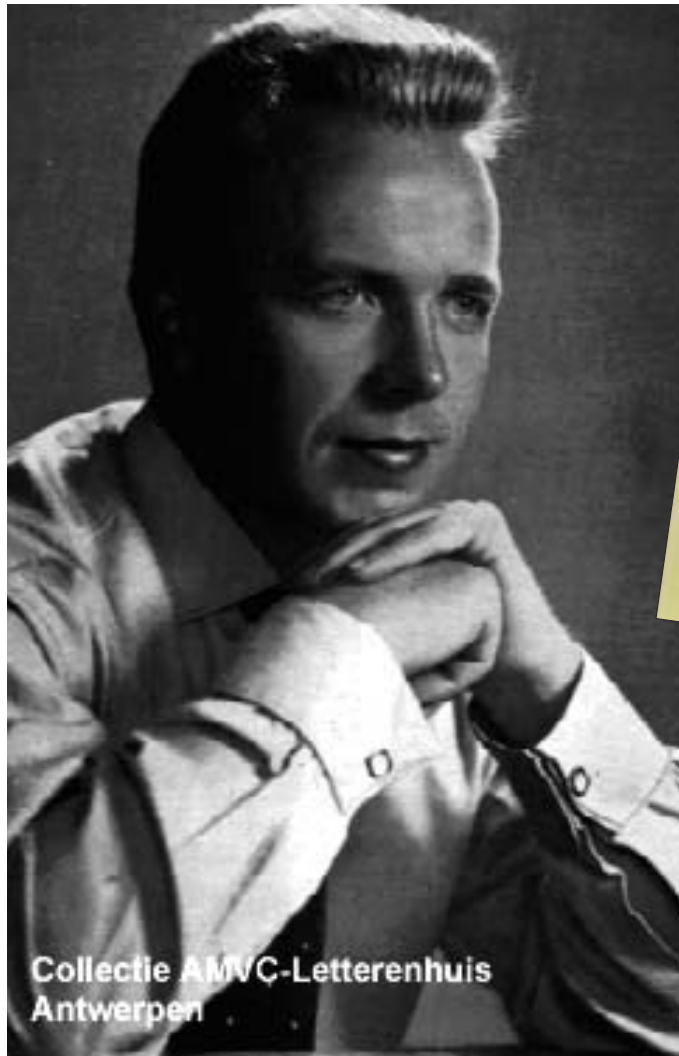
De kleine revolver leest als een trein (jawel, een cliché), het is

een misdaadverhaal met een dader die men niet meteen verwacht, gesitueerd in het herkenbaar Vlaams (politiek) wereldje, waarin een partij die van afkorting verandert, lekkere te legitimeren bestaande figuren, kritiek op de maatschappij die ons bezighoudt, Irak e.d. Een objectieve roman met een verhaal over mensen die men ziet en hoort in een tastbaar milieu. Trouwens erg kenmerkend voor Aster Berkhof: essentieel voor de lezer is de herkenbaarheid van een of andere waarheid - of onwaarheid. Berkhof getuigt eerlijk met niet vernietigende waarheid.

Denken we hierbij b.v. aan zijn opvattingen over Opus Dei, die hij de kerkelijke CIA noemde en aan zijn niets ontziende kritiek op Opus Dei en het door deze organisatie beïnvloede Vaticaan in een aantal van zijn boeken. Met "De kleine revolver" keert Aster Berkhof terug naar zijn debuutjaren, toen hij nog detectiveromans schreef en hij zichzelf een schrijver en geen letterkundige noemde, hoewel hij doctor in de wijsbegeerte en letteren is (zijn echte naam is Dr. Louis Van den Bergh, leraar aan o.m. het Koninklijk Atheneum van Antwerpen en docent (1965-1983) aan de Handelshogeschool van Antwerpen). Van Aster Berkhof kan men getuigen dat hij 'alles' schreef: reisreportages, avonturenverhalen, historische romans, jeugdboeken. Met zijn omvangrijke en gevarieerde productie behoort hij nog steeds tot een van de meest gelezen schrijvers van Vlaanderen.

Veel gelezen auteur

Met 'Als een wolf in de wilder-

Collectie AMVC-Letterenhuis Antwerpen

Aster Berkhof, één van de meest gelezen Vlaamse auteurs.

nis' benaderde hij in 1962 het grensgebied tussen 'lectuur' en 'literatuur'. Met zijn religieuze probleemtrilogie 'Dagboek van een missionaris', 'Het einde van alles' en 'De woedende Christus' overschreed hij in de jaren 1960 die grens.

Zijn buitenlandse reportages en in verre landen gesitueerde romans - Berkhof was een wereldreiziger die zelfs een populaire televisiefiguur werd in o.m. het programma 'Reisroutes' - gaf hij een sociokritische inslag. In nog een andere trilogie ('Toen wij allen samen waren', 'Mijn huis in de verte' en 'Leven in de zon') sneed hij de ontbinding aan van een welstellende en geachte katholieke Kempense familie.

De recentste vijf jaar betrad Berkhof gaandeweg het pad van zijn geliefde genre. Professoren en journalisten vormen de voornaamste protagonisten. Dat was nog niet helemaal duidelijk in "De winter komt" (2000), een verhaal van het leven en de liefdes van

een gevoelige, artistiek begaafde vrouw. Taboes en conventies van haar familie beklemmen haar en tijdens haar hippie-jaren vertrekt zij met haar joodse vriend naar San Francisco. In Canada en de V.S. zal zij als studente en journaliste haar gelukkigste jaren beleven. In "Verborgene Schade" (2001) gaat Berkhof weer helemaal de misdaadtoer op: een journalist die tracht de onschuld te bewijzen van een vriend, de Belgische minister van Defensie! En dat terwijl de Belgische regering meegesleept wordt in een omkopschandaal! Angelina (2004) gaat dan weer over

een verbitterd hoogleraar die zijn mooie, veel jongere vrouw kwelt met aanvallen van jaloezie. "Geliefde kapelaan" (2002) loopt van stapel met de wijding van een bekeerde, maar nog steeds getrouwde dominee tot pastoor wat veel kwaad bloed zet bij priesters die zich "wel" aan het celibaat moeten houden. In "Bagdad Palace" (2005) volgen wij een journaliste (!...) die de waanzin van het Irak na de Amerikaanse invasie induikt.

John RIJPENS

De kleine revolver.
Uitgeverij Houtekiet. 319 blz.

Van Belang

Volksbelang moet al enkele weken zijn traditionele laatste pagina met de rubriek "Van Belang" missen. Onze verantwoordelijke uitgever en redacteur Piet van Brabant heeft de pen moeten neerleggen wegens ziekte. In naam van Volksbelang wensen wij hem spoedig herstel en veel sterkte.

De redactie